

Sygn. akt II K 393/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Joanna Radziszewska

przy udziale prokuratora: Adama Naumczuka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2019 r. sprawy:

K. Ż., syna F. i J. z domu M., urodzonego (...) w W. M.,

o skarżonego o to, że:

1. w dniu 17 października 2018 r. w B. dzwoniąc na numer Centrum Powiadamiania Ratunkowego w B., po uzyskaniu od koordynatora informacji, że jego zgłoszenie zostanie przekazane Policji, a więc przed organem powołanym do ścigania w sprawach o przestępstwa, fałszywie zawiadomił o przestępstwie i oskarżył funkcjonariusza Posterunku Policji w B. D. K. o popełnienie przestępstwa polegającego na kierowaniu pod jego adresem gróźb pozbawienia życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni i tym samym popełnienie przez funkcjonariusza publicznego przestępstwa przekroczenia uprawnień służbowych ze świadomością, że przestępstwa nie popełniono,

tj. o czyn z art. 234 k.k. w zb. z art. 238 k.k.

2. w dniu 22 października 2018 r. w B., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań mających służyć za dowód z powstępowaniu sądowym, zeznał, że funkcjonariusz Posterunku Policji w B. D. K. podczas wizyty w jego mieszkaniu w dniu 17 października 2018 r. groził mu pozbawieniem życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni, w sytuacji, gdy w rzeczywistości do opisanego przez K. Ż. zachowania policjanta nie doszło,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. Ż.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

a) za czyn opisany w punkcie 1 aktu oskarżenia na mocy art. 234 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu **karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**,

b) czyn opisany w punkcie 2 aktu oskarżenia na mocy art. 233 § 1 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

III. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 393/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sądu ustalił następujący stan faktyczny:

K. Ż. zamieszkiwał w B. przy ulicy (...). W dniu 17 października 2018 r. około godziny 12.00 w miejscu jego zamieszkania zjawili się pracownicy Urzędu Miasta w B., M. S. i K. K.. Powodem wizyty było sprawdzenie doniesień innym mieszkańców tego bloku o niepoprawnym zachowaniu K. Ż.. Z uwagi na obawę co do zachowania mężczyzny, kobietom towarzyszył dzielnicowy z Posterunku Policji w B. D. K.. W trakcie wizyty przeprowadzono rozmowę z K. Ż., który zaczął zachowywać się agresywnie. Z uwagi na to, że był pod wpływem alkoholu zakończono wizytę. D. K. udał się do Posterunku Policji w B., a kobiety do miejsca swojej pracy. Zaraz po tym, około godziny 12.30, K. Ż. zadzwonił na numer Centrum Powiadamiania Ratunkowego w B. i zawiadomił o przestępstwie oraz oskarżył funkcjonariusza Posterunku Policji w B. D. K. o popełnienie przestępstwa polegającego na kierowaniu pod jego adresem gróźb pozbawienia życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni. Koordynator poinformował go wcześniej, że jego zgłoszenie zostanie przekazane Policji. K. Ż. miał świadomość, że przestępstwa tego nie popełniono.

W trakcie w/w wizyty D. K. był trzeźwy. K. Ż. był w stanie nietrzeźwości.

W związku z powyższym zawiadomieniem K. Ż., Prokuratora Rejonowa w B. P. wszczęła śledztwo w sprawie o czyny z art. 231 § 1 k.k. W toku tego postępowania, w dniu 22 października 2018 r. w B., K. Ż., przed prokuratorem, składał zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym. Przed przesłuchaniem został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Zeznał wówczas nieprawdę, a mianowicie, że funkcjonariusz Posterunku Policji w B. D. K. podczas wizyty w jego mieszkaniu w dniu 17 października 2018 r. groził mu pozbawieniem życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni, w sytuacji, gdy w rzeczywistości do opisanego przez K. Ż. zachowania policjanta nie doszło.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu wyjaśnienia oskarżonego K. Ż. (k. 46, 61v), zeznania świadków M. S. (k. 5v – 6v), K. K. (k. 9v – 10), D. K. (k. 16v – 17v) i R. Ż. (k. 34 – 35), a także notatkę urzędową (k. 1), stenogram (k. 13), protokoły badania stanu trzeźwości (k. 19, 21), raport historii działania (k. 24 – 25), kserokopię protokołu przesłuchania świadka K. Ż. (k. 29 – 30) oraz płytę CD zawierającą nagranie zgłoszenia (k. 40).

K. Ż. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że policjant nie groził mu wówczas bronią. Zawiadomił o tym gdyż był pod wpływem alkoholu i głupi. Zeznał tak również przed prokuratorem ale było to nieprawdą. Wskazał, że wszystkiemu winny jest alkohol. Wyraził skruchę z powodu tego co zrobił i chciałby przeprosić policjanta za to, że go fałszywie oskarżył (k. 46, 61v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 17 października 2018 r. około godziny 12.30, K. Ż. zadzwonił na numer Centrum Powiadamiania Ratunkowego w B. i zawiadomił o przestępstwie oraz oskarżył funkcjonariusza Posterunku Policji w B. D. K. o popełnienie przestępstwa polegającego na kierowaniu pod jego adresem gróźb pozbawienia życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni. Koordynator poinformował go wcześniej, że jego zgłoszenie zostanie przekazane Policji.

W związku z powyższym zawiadomieniem K. Ż., Prokuratora Rejonowa w B. P. wszczęła śledztwo w sprawie o czyny z art. 231 § 1 k.k. W toku tego postępowania, w dniu 22 października 2018 r. w B., K. Ż., przed prokuratorem, składał zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym. Przed przesłuchaniem został prawidłowo uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Zeznał wówczas, że funkcjonariusz Posterunku Policji w B. D. K. podczas wizyty w jego mieszkaniu w dniu 17 października 2018 r. groził mu pozbawieniem życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni.

Powyższe okoliczności wynikają z notatki urzędowej (k. 1), stenogramu (k. 13), raportu historii działania (k. 24 – 25), kserokopię protokołu przesłuchania świadka K. Ż. (k. 29 – 30) oraz nagrania zarejestrowanego na płycie CD (k. 40), które to dokumenty nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Z zeznań świadków M. S. (k. 5v – 6v), K. K. (k. 9v – 10), D. K. (k. 16v – 17v) i R. Ż. (k. 34 – 35) wynika, że w dniu 17 października 2018 r., w B., w miejscu zamieszkania K. Ż., miała miejsce wizyta w/w kobiet oraz dzielnicowego z Posterunku Policji w B. – D. K.. W jej trakcie D. K. nie groził oskarżonemu pozbawieniem życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni. Z relacji świadków wynika więc, że twierdzenia K. Ż. w tym zakresie były nieprawdą.

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków są wiarygodne. Są one bowiem zbieżne ze sobą i wzajemnie się uzupełniają. Ponadto z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Poza sporem było również to, że w czasie przedmiotowej wizyty w miejscu zamieszkania oskarżonego D. K. był trzeźwy, a K. Ż. znajdował się w stanie nietrzeźwości (por. k. 19, 21).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że wyjaśnienia K. Ż. są wiarygodne. Znalazły one bowiem potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie. Przyznanie się przez niego do obu zarzucanych mu czynów nie mogło budzić więc jakichkolwiek wątpliwości.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się obu zarzucanych mu czynów. Dowody te potwierdziły, że w dniu 17 października 2018 r. zadzwonił na numer Centrum Powiadamiania Ratunkowego w B. i zawiadomił o przestępstwie oraz oskarżył funkcjonariusza Posterunku Policji w B. D. K. o popełnienie przestępstwa polegającego na kierowaniu pod jego adresem gróźb pozbawienia życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni, a więc przestępstwie przekroczenia uprawnień służbowych. Koordynator poinformował go wcześniej, że jego zgłoszenie zostanie przekazane Policji, a więc organowi powołanemu do ścigania w sprawach o przestępstwa. Jednocześnie niewątpliwym było, że K. Ż. miał świadomość, że przestępstwa tego nie popełniono. Zachowaniem tym wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa z art. 234 k.k. w zb. z art. 238 k.k.

Ponadto w dniu 22 października 2018 r. w B., K. Ż., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zeznał, że funkcjonariusz Posterunku Policji w B. D. K. podczas wizyty w jego mieszkaniu w dniu 17 października 2018 r. groził mu pozbawieniem życia poprzez przyłożenie mu do głowy służbowej broni, w sytuacji, gdy w rzeczywistości do opisanego przez K. Ż. zachowania policjanta nie doszło. Tym zachowaniem wyczerpał z kolei znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 233 § 1 k.k.

W ocenie Sądu wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności są odpowiednie biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia oskarżonego. Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie to, że K. Ż. był wcześniej karany sądownie (k. 47).

Niewątpliwie występki, których dopuścił się K. Ż. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zamachu na prawidłowe funkcjonowanie polskiego wymiaru sprawiedliwości. Zupełnie nie przejął się uprzedzeniem o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Zrobił to w zasadzie bez żadnego powodu. Jednocześnie dokonał zamachu na dobra osobiste człowieka pomówionego – D. K.. Fałszywe oskarżenie powoduje przecież niebezpieczeństwo wystąpienia wielu groźnych dla niego konsekwencji moralnych i prawnych. Zachowaniem swoim spowodował również podjęcie wielu czynności przez organy ścigania w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw. Wskazać należy, że organy ścigania powinny koncentrować się na wykrywaniu i ściganiu rzeczywistych przestępstw, a nie pozorowanych. Ponadto mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynów, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszonym, zdecydował się popełnić przestępstwa.

Przy wymierzaniu oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winny spełniać te kary. Zdaniem Sądu orzeczone kary zapobiegną w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będą oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtują wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wzgląd miał związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami oraz prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej.

Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd kierował się zasadą absorpcji. Wskazać należy, że czyny oskarżonego popełnione zostały w niewielkich odstępach czasowych i godziły w to samo dobro chronione prawem. Zdaniem Sądu kara łączna 6 miesięcy pozbawienia wolności pozwoli na uświadomienie oskarżonemu potrzeby i konieczności przestrzegania porządku prawnego, a przy tym spełni swoje zadanie na polu społecznego oddziaływania.

Mając na uwadze to, że K. Ż. w czasie popełnienia przypisanych mu czynów był skazany na karę pozbawienia wolności, możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary została wyłączona (art. 69 §1 k.k.).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i finansową oskarżonego Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił K. Ż. w całości od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Sędzia: